

vůbec o exekuci a jde jen o zjištění, zda žalobce dlužníkem vůbec jest, což se má právě státi rozsudkem v tomto sporu. Nelze se domyslit, k čemu má i jen jemu námitka předčasnosti býti k dobru, vždyť je mu naopak ke škodě: kdyby se totiž zjistilo, že ho vina nestihá, že vůbec ručitelem není, ani podpůrným, musil by mu erár 4192 Kč 30 h vrátiti (§ 1431 a násl. obč. zák.), ano bylo zaplacení jen za předpokladu budoucího vysouzení, k tomuto vrácení však nemůže zatím dojiti, když žalobě vyhověno jen pro předčasnost nález, tedy pouze prozatím a dlužno vyčkati pozdější nález, jenž by již nebyl předčasným, kdežto, když se s pominutím námitky předčasnosti rozhodne hned ve věci samé a žalobce zvítězí, budou mu peníze vráceny bez dalšího čekání. Vydány mu býti nemohou, pokud žalobce není osvobozen ve věci samé.

Čís. 7808.

Vyúčtování ze společenského poměru může se státi i v žalobě o zaplacení účetního výsledku.

(Rozh. ze dne 23. února 1928, Rv II 457/27.)

Žalobce koupil společně se žalovaným přístroje za účelem dalšího jich odprodeje a zaplatil sám celou kupní cenu. Ježto přístroje zůstaly neprodány, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení poloviny kupní ceny. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu pro tentokráte zamítl.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Výsledný konečný nárok ze společenského poměru vyžaduje sice nutně, jak míní napadený rozsudek, předchozí vyúčtování příjmů a výloh se skončeným a likvidovaným poměrem souvisejících. Avšak není příčiny ani předpisu, že se vyúčtování to nemůže — zejména v jednodušších případech, o jaký jde v případě souzeném, — státi v žalobě o zaplacení účetního výsledku. Nevadí tomu zejména předpis čl. 270 obč. zák., jenž stanoví jen povinnost složit účet, ale nemá podrobnějších ustanovení o způsobu, jak má býti složen. V souzeném sporu tvrdí žalobce, že společně zakoupené přístroje jsou již po léta neprodejně. Pokládá tudíž společenský poměr za skončený. Vykazuje celková, jednotlivě uvedená vydání, prohlašuje je, ježto proti nim prý není příjmů, za ztrátu, navrhuje jako likvidaci jmění, by zakoupených 50 přístrojů bylo rozděleno na oba společníky stejným dílem, a žádá na žalovaném, by mu zaplatil polovici takto vyúčtované ztráty. Tím je v žalobě vyhověno požadavku zdůrazňovanému odvolacím rozsudkem, že vymáhání výsledného nároku je závislé na skončení, zlikvidování a vyúčtování společenského poměru. Zda skutkový přednes žalobcův, najmě jeho zúčtování, je správné, ie bez významu při řešení otázky, zda bylo lze toho

času podati žalobu. Možné nesprávnosti přednesu a zejména v zúčtování mohou mít význam pro otázku náhrady nákladů na spor (§ 45 c. ř. s.), ale nejsou důvodem, by žaloba byla zamítnuta, protože byla podána před vyúčtováním. Důvod, z něhož odvolací soud žalobu pro ten čas zamítl, tudíž neobstojí. Jest proto na něm, by o odvolání dále jednal a o něm rozhodl, nepřihlížeje k svému zamítacímu důvodu.

Čís. 7809.

Přerušení sporů proti říšskoněmeckým pojišťovnám.

Nařízení vlády ze dne 8. listopadu 1923, čís. 213 sb. z. a n. a ze dne 27. června 1924, čís. 142 sb. z. a n. nebyla obnovena.

Co do přerušení sporů zahájených proti říšskoněmeckým pojišťovnám, jež měly v bývalém Rakousku pouze generální representaci, neplatí nyní předpisy § 1 (2) a (3) nařízení ze dne 18. prosince 1924, čís. 274 sb. z. a n. a § 1 (3) a (4) nařízení ze dne 15. prosince 1925, čís. 249 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 24. února 1928, R I 93/28.)

Návrh žalobce, by bylo ve sporu proti říšskoněmecké pojišťovně zrušeno přerušení řízení vyslovené usnesením ze dne 3. září 1925, soud první stolice zamítl, rekursní soud vyhověl žalobcovu návrhu a zrušil přerušení řízení. **Důvody:** Jde o nárok proti soukromé pojišťovně říšsko-německé a nelze tu proto použití předpisů prvním soudem dovolaného vl. nař. ze dne 15. prosince 1925, čís. 249 sb. z. a n. o přerušení sporů o splnění závazků ve starých korunách v poměru k republice Rakouské, třebaže byla pojišťovací smlouva uzavřena s generální representací žalované pojišťovny ve Vídni. Vždyť vládními nařízeními ze dne 8. listopadu 1923, čís. 213 sb. z. a n. a ze dne 27. června 1924, čís. 142 sb. z. a n. bylo stanoveno, že peněžité závazky z pojišťovacích smluv mezi říšskoněmeckými soukromými pojišťovnami a pojištěnci nebo jinými oprávněnými, kteří měli dne 26. února 1919 řádné bydliště na území Československé republiky, sjednaných generálními representacemi říšskoněmeckých pojišťoven v bývalém Rakousko-Uhersku se splněním na území bývalého Rakouska-Uherska, které se staly splatnými před 26. únorem 1919 anebo které pocházejí z pojišťovacích smluv před 26. únorem 1919, nelze po dobu platnosti těchto nařízení prozatím soudně vymáhati, znějí-li na rakousko-uherské koruny a je-li spornou měna, v níž tyto závazky mají býti plněny, a že soudní řízení, v němž tyto nároky jsou uplatňovány, jest přerušiti. O takový nárok a o peněžité závazek říšsko-německý soukromé pojišťovny tu právě jde. Tato vl. nař. čís. 213/23 a 142/24 zůstala však v platnosti jen do 31. prosince 1924 a nebyla pak již obnovena a prodloužena, a nebyly tyto peněžité závazky říšskoněmeckých soukromých pojišťoven nijak dotčeny ani mezistátními smlouvami čís. 60/26 a čís. 34/27. Pak ale není důvodu, by řízení v této věci zůstalo přerušeno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.